

Kamiel CHOI - '2030' (2025) - leesfragment

Uit het hoofdstuk *Love, peace and irony*:

“Daar”, zei Susan plotseling. Ze wees naar een gedaante die langzaam voortbewoog langs de weg. Als een gehavend scheepje schoof ze over het donkere asfalt.

“Is dat niet Teodora?”

– “We kunnen nu niemand een lift geven. Er is geen plaats”, hoorde K zichzelf zeggen.

“Ze steekt haar hand uit.”

– “Nee, ze steekt haar hand op. Ze groet ons. Alles is goed.”

“We kunnen het haar toch even vragen? Waarom ben je zo out of character, K?”

– “Ik... sorry. Teodora woonde toch in dat kleine huisje tegen de oostelijke helling?”

“Ja. En zie haar aan! Zie haar daar lopen. Ze is vast alles kwijt.”

– “Alles?” mompelde K.

“Haar huisje, haar leven, haar tijd.”

– “En wij zijn niet alles kwijt?”

“Toe, vraag haar of we iets voor haar kunnen betekenen.”

– “Betékenen.” Het woord verveelde K. Het begon hem zelfs te irriteren.

“Je kunt toch op z’n minst laten merken dat we haar toegenegen zijn?”

– “Wil je dat ik even toeter?”

“We kunnen stapvoets naast haar gaan rijden en iets opbeurends tegen haar zeggen.”

– “Dan moeten we het raampje opendraaien. Ik weet niet of dat gezond is voor de baby, de lucht is nog steeds erg rokerig.”

“Een fraaie interpretatie.”

– “Een klassiek moreel dilemma”, zei K terwijl hij zijn benen iets verder uit elkaar deed.

“Wat doen mensen elkaar aan”, dacht Susan en ze zei dat ook meteen maar.

Uit het hoofdstuk *Mina*:

Omdat hij die notitie graag wilde lezen, had hij zijn bril van zijn neus gehaald om de glazen op te poetsen met een punt van zijn overhemd. Deze demonstratie van aanstaand fysiologisch verval, die ook een verminderd libido deed vermoeden, had Mina ontroerd. Het schiep een soort lome verwarring in de choreografie van zijn bezoek, waardoor ze een beetje uit haar element raakte. K nam het hete kopje van haar aan en stond er een ogenblik lang verloren mee op het tapijt, waaronder de hardhouten vloer trouw kraakte. Ze wachtte tot K zijn eerste slok koffie had gedronken en zijn kopje op de zware salontafel had gezet, alvorens hem de vraag te stellen die ze al heel lang iemand wilde stellen.

“Als wij met elkaar vrijen, voelt dat dan fysiek goed of conceptueel goed?”

– “Mina! Wat een onbeholpen vraag! Waarom zeg je niet gewoon dat je zo eenzaam bent als, als... ik kan even niets verzinnen”, kaatste K terug.

“Ja, die verdomde eenzaamheid”, zei Mina.

– “De eenzaamheid is als de regen...” stamelde K.

“Zij komt vanuit de zee de avond tegen”, mompelde ze monotoon.

– “Uit verre streken, vlak en afgelegen...”

“... stijgt zij naar de hemel, die haar steeds bezat. Ach hou toch op, ik val bijna uit elkaar. Er is niks meer te redden”, rilde Mina.

Uit het hoofdstuk *Chris Raaijmakers*:

“En vergeet niet de reukzin aan te spreken. Je zult versteld staan wat dat teweeg kan brengen.”

“Wat voor geuren zouden we dan moeten beschrijven?” vroeg K, die het gevoel had dat hij de geboortestonde van een fascinerende nieuwe wetenschap meemaakte. Hij had geen idee! Deze schlemiel moest eens weten, dacht Raaijmakers. Over de zaak Eerenbeemdt bijvoorbeeld en zijn

fictieve steekpenningen waar hij zich dubbel voor liet betalen en het politieke moeras waarin het land, nee de halve wereld was gestort. Hij moest eens weten!

– “Je zou kunnen denken aan mirre, gebrande kruidnagelen, jasmijn, een hint van marihuana en gezouten zonnebloempitten”, antwoordde hij na een discrete kuch.

“En zwavel?” vroeg K. “Zou zwavel ook werken?”

– “Het mag er allemaal niet te dik bovenop liggen, dan slaat het publiek er niet op aan. In de nieuwsproductie is subtiliteit troef.

Uit het hoofdstuk *Het alibi*:

Het was tijdens de nabespreking van een juridisch consult dat Yvon haar vader voor het eerst had zien en horen huilen. Zijn beklag gold vooral de vreselijke muziek die de oude kozijnen van zijn vaders vader deed trillen in hun hengsels, de gevaarlijke antiautoritaire teksten van Grazhdanskaya Oborona, alsof ze onze geschiedenis platwalsen en er een reusachtig plein van vergetelheid op aanleggen met bitumen dat ze delven op een vijandige planeet. Ach Yvon, had Ivan gezegd, wie zal de eer van onze familie nog kunnen redden? De juristen souperen met schrikbarende snelheid ons familievermogen op, die smerige punks lijken met ons huis vergroeid, wat moeten we nu? Wat moeten we doen? Yvon herinnert zich tot op de dag van vandaag hoe de tranen over haar vaders wangen hadden gebiggeld om zich als morgendauw te verzamelen in zijn grijzende baard.

Uit het hoofdstuk *Dr. Maxim Vanderweeghe*

De psychiater werd vanwege een politiek op een verkeerde manier correct krantenartikel in zijn geboortestad Antwerpen nagenoeg compleet genegeerd en had na een verbaal incident zijn biezen gepakt om zijn geluk te zoeken in het vrije Amsterdam ‘van Huygens en Spinoza’. In de Nederlandse hoofdstad, waar vele inwoners gebukt gingen onder weemoed en chagrijn omdat de de libertijnen en paradijsvogels van weleer plaats hadden gemaakt voor carrièredenkens die zich op hun kleurloosheid lieten voorstaan, kon de Vlaamse zielknijper prat gaan op zijn excentriciteit. Men hoefde zich niet te verbazen wanneer men in zijn spreekkamer de schedel van een rinoceros aantrof, die hij na diens overlijden van een dierentuin in Brazzaville had gekregen. Maxim (‘we doen voornaam hè’) had er tijdens hun telefoongesprek op aangedrongen dat ze getweeën bij het eerste consult aanwezig zouden zijn. “Voor de prijs van een”, had hij gegrinnikt in zangerig West-Vlaams dat K artistiek en betrouwbaar had gevonden.

Uit het hoofdstuk *Dr. Maxim Vanderweeghe*

“Dat moet u zelf weten. Ik kan u enkel wat prikkelen. Het is een uitdaging, want dat is wat ik zie in deze tijd. De mensen zijn verhaliger geworden.”

– “Inhaliger?”

“Verhaliger. Ze accepteren het niet meer wanneer ze hun verhaal ondergeschikt moeten maken aan hun waarnemingen. Mensen zijn de hele dag blootgesteld aan alternatieve verhalen, zodat ze de indruk krijgen dat hun eigen verhaal een strijd op leven en dood moet leveren. Ik word daar een beetje emotioneel van.”

De psychiater snotterde subtiel en wreef met een zijden doekje over zijn gezicht. Het leek authentiek, maar hij voerde het gebaar op zo'n geroutineerde manier uit dat K in het wilde weg begon te praten.

Uit het hoofdstuk *Operatie Registratie*

– “Ben jij ook voor de techniek verantwoordelijk?”

Sofie gniffelde.

“Nee, dat doet Ivo van de IT, maar dat is toevallig mijn vriend dus... je moet je telefoon wat hoger houden.”

– “Die herkenning van donkere huidtinten, hoe werkt dat precies?”

“Ivo's algoritme herkent dat. Ik heb het mogen testen op mijn eigen huid. Ik heb zelf [#C68642](#).”

– “Wat zijn jullie resultaten tot nu toe?”

“Operatie Registratie is een bescheiden succes. Ik mag er waarschijnlijk mijn bachelor thesis over schrijven, dus... We kunnen een licht stijgende lijn in racistisch gemotiveerd geweld aantonen.”

– “En waarom...”

“Duh. Dan geldt gewoon de doctrine-Eerenbeemdt. De politiek moet de delicten dan in de volle omvang aanvaarden, en mag dus geen nepnieuwsquota toepassen, dat voor deze categorie bij 60% ligt... je hebt echt geen idee?”

Uit het hoofdstuk *Operatie Registratie*

“O ja, dat is waar. Je bent homo.”

– “Nee, nee, dat is het niet zozeer...” stotterde Ali.

“Weet je waar homo’s bang van zijn?”

Zijn slachtoffer schudde het hoofd.

“Van de kut. En bij jullie in de zandbak worden ze er helemaal historisch van.”

“Hysterisch”, verbeterde zijn handlanger.

“Dat bedoel ik toch Kevin. Menstruatiebloed is onrein in hun achterlijke cultuur.”

Hij opende zijn schoudertas en haalde er een transparant plastic zakje uit dat hij voor zijn neus heen en weer liet schommelen. We gaan jou eens wat respect bijbrengen voor het leven, de natuur, en de maandelijkse kringloop”, zei de jongen.”

Uit het hoofdstuk *Het proces*

“Dat is een onbetamelijkheid!” riep de presentator.

– “Dat heb je met de waarheid.”

“En nu hou je op!” zei Arjan.

– “Of anders?”

Het publiek joelde.

“Jij krijgt de gouden muilkorf om”, zei Arjan.

Van achter de coulissen kwamen twee discrete maatpakken te voorschijn om de daad bij het woord te voegen. Maik van Schaik verzette zich niet toen hij werd gemuilkorfd, en de presentator richtte zijn woord weer tot Dmitri.

“Zo, dus je gaat vanavond weer terug naar Hamburg voor de halve finale tegen Griekenland. Heb je er zin in?”

– “Jazeker.”

“Daar kan ik inkomen, met al die prachtige meiden”, mompelde Maik van Schaik van onder zijn muilkorf.

Uit het hoofdstuk *Het proces*

“Maar je bent een echte doorzetter. Na je studie heb je eerst een tijdje bij het OM gewerkt. En nu ben je zelfs rechter en daarom zit je hier, Fatima. Wat zijn je beweegredenen om zo’n prestigieuze zaak op te pakken, want het is niet de eerste keer hè?”

– “Precies. Drie maanden geleden hadden we natuurlijk de zaak Eerenbeemt.”

“En dat ging heel erg lekker.”

– “Ja, dat was toch wel een triomf voor mij als rechter. Kijk, dit soort zaken zijn erg lucratief en dat betekent dat we ons ook verliesgevende zaken kunnen veroorloven. Het werkt eigenlijk net als bij uitgeverijen, die een aantal vulgaire bestsellers publiceren om daarmee hun literaire meesterwerkjes te kunnen bekostigen.”

Arjan krabde zich achter zijn oren.

“En nu dan de zaak die je hebt meegenomen. K. en Susan. Meesteroplichters en verspreiders van nepnieuws eerstegraads.”

– “Dat wordt hen inderdaad ten laste gelegd, ja. Eerstegraads betekent overigens dat ze het nieuws zelf gefingeerd hebben.”

– “Ik weet wat eerstegraads betekent.”

Uit het hoofdstuk *Penitentie*:

Er was in sommige gevallen niet meer dan een lik verf en een ventilatieschacht nodig om een ruimte aan de IPA-normen aan te passen, al moesten er op sommige locaties ook low-flow toiletten en nieuwe sprinklers worden geïnstalleerd. En laten we niet vergeten dat het de ambitie van de Noord-Koreanen was om de IPA-normen ver te overtreffen, zodat zij de beste prijs-kwaliteitsverhouding konden bieden op de penitentiaire wereldmarkt.

Uit het hoofdstuk *Penitentie*:

Hij stelde zich voor als ambtenaar van justitie en deed hen het initiatief 'Meer marktwerking in de penitentie' van minister Özgün uit de doeken. Terwijl K de brochure doorbladerde, vertelde de ambtenaar enthousiast dat Nederland juist voor de eerste keer had getenderd. Hij zei dat er driehonderd celjaren waren aangeboden op de internationale penitentiemarkt.

"Dat moet u zich eens goed voorstellen. Nederland is een van de eerste echt democratische landen die de moed heeft om op deze sector te bezuinigen, en er valt ontzettend veel winst te behalen."

– "Waar zit dat 'm dat dan in?" vroeg K.

"Voornamelijk loonkosten, maar ook onderhoud, inspectie, voedselvoorziening. En wat we zien is dat Nederland zelf in de penitentiaire sector echt heel ver achter loopt. Zo'n achterstand haal je nooit meer in."

– "Dat geloof ik, maar wat heeft dat specifiek met onze gevangenisstraf te maken?" vroeg K.

De ambtenaar glimlachte beleefd.

"Jullie celjaren maken deel uit van de tender."

– "Nu komt het wel heel dichtbij.""

Uit het hoofdstuk *Penitentie*:

"Ze vertelde me op die eerste avond na het vrijen dat de drummer van haar band zich had verhangen en dat ze op zoek waren naar iemand met gevoel voor ritme en enige vertrouwdheid met het nihilisme. Ik had als tiener veel gedrumd en begreep dat het mijn levenspad waarachtiger zou maken, dus ik zei meteen ja (met mijn condoom nog om, zoals Natasja later beweerde in een van onze songs). En zo werd ik dus slagwerker van de punkband Waxing Sacks. Ik weet niet of papa het allemaal begrepen zou hebben, maar ik zag het vaak als een oplossing van zijn innerlijke tweestrijd."

Uit het hoofdstuk *Bonifatius*:

De jongens waren diep onder de indruk van de littekens op zijn polsen die hij toonde als bewijs van zijn heldenmoed. Tegen de tijd dat Fokke het internaat verliet had hij ook zichzelf overtuigd van zijn verhalen, en was het beeld van zijn vermeende vader, die hem brullend, met jonge twijgjes in zijn hand beval om zijn polsen goed zichtbaar omhoog te houden, diep weggezonden.

"Is het vanwege die aap?"

– "Bonifatius heeft me aan het denken gezet, ja, maar om nu te zeggen dat mijn moreel ontwaken geheel is toe te schrijven aan..."

"Zwijg! Weet je wat het is? Het is zweverig gelul dat nauwelijks jouw minachting verhuult voor het bedrijf, onze triple bottom line, onze familie, je echtgenote, ja voor de orde der dingen meer in het algemeen."

– "De orde der dingen?"

"Hoe denk je dat AIDS is ontstaan? Als Bonifatius straks volgroeid is zullen verwerpelijke zondaars zich..."

– "Ik weet hoe AIDS is begonnen", mompelde Fokke, terwijl hij een stap achteruit deed en naar de gevaarlijke slangenleren schoenen van de grote donkere man keek.

"We zijn hier nog niet klaar", riep Mukasa. "Ik heb je hier een kans gegeven toen je haar zwanger hebt gemaakt. Ik had je ook kunnen laten verdwijnen, white boy. Het leek er een tijd lang op dat ik de juiste keuze had gemaakt, want je doet je werk nauwkeurig en efficiënt. Maar de afgelopen weken heb je je hier echt onmogelijk gemaakt, hoor je? Onmogelijk!"

Uit het hoofdstuk *Nieuw leven*:

"– "Sorry van die klodder. Ik zat in het verkeerde verhaal. Bent u vertrouwd met de stadia van absurdisme?"

"Dat kwam bij ons in de opleiding maar heel kort aan bod, maar in principe wel, ja."

– "Denk je niet dat ik ondertussen op twee zit?"

"Dat kan ik niet zo eentweedrie zeggen. Er komt nogal wat bij kijken, maar dat weet je zelf ook wel."

– "Ik heb het zo langzamerhand wel verdiend, dunkt me."

"Dat lijkt me irrelevant", zei id28552.

– "Je lijkt er zo op te azen", zuchtte Susan plotseling.

"De situatie is er ook naar", zei K.

– "Doe er maar weer laconiek over", zei Susan. "Dat begint me een beetje de keel uit te hangen.

Ons kind is spoorloos verdwenen, iedere deurklink hier en iedere drempel is kafkaësk en wat doet meneer? Hij maakt zich zorgen over zijn identiteit als stage-zoveel-absurdist. Alsof het een statussymbool is."

Uit het hoofdstuk *Koryo Republic*:

"Het Platoonse beest, het dikke ei van hun tweezaamheid dreigde weg te zinken in vergetelheid. Ze waren aan het uitdrijven op de investering die ze ooit in elkaar hadden gedaan, en hun kapitaal slonk zienderogen. Het beeld van hun perfecte symbiose, van twee plantachtigen die samen naar het licht toe groeiden, was ineens vulgaire kitsch en een belediging voor de lijdende zoogdieren die ze nu waren."

Uit het hoofdstuk *Koryo Republic*:

"Als ons de zorg om ons eigen bestaan wordt afgenomen, als we verzekerd zijn van de wieg tot het graf, als al ons ploeteren zich in de marge afspeelt en de hoogst denkbare beloning van onze magistrale inspanningen, die we zo graag als bijna goddelijk zien, slechts wat extra comfort in de weke delen rond onze knoken is, dan..."

"Dan is het met onze waardigheid gedaan."

– "En wat doen we eraan?"

"Veel kunnen we er niet aan doen. Maar ik ben ervan overtuigd dat bepaalde klassieke deugden ons kunnen helpen, en dan denk ik vooral aan de dapperheid. We moeten ambitieuzer worden met onze grote verhalen, zorgen dat alle draadjes uiteindelijk ergens samenkomen, je kent dat wel. Dat is een opgave die ook kan mislukken, en dat betekent dat het iets weg heeft van een waagstuk, iets dat een verzekering niet kan afdekken."

– "Wat kunnen we dan concreet doen?" vroeg Susan aan de praatjesmaker.

Uit het hoofdstuk *Mose Knul*:

Het is niet overdreven wanneer ik met de voor mij gebruikelijke zekerheid stel dat het de meest kritieke missie is die de mensheid ooit heeft ondernomen."

De man en de vrouw knikten uit beleefdheid en deden alsof ze luisterden.

"Mijn ingenieurs werken aan zeer complexe technologieën, zelfs ik kan de details niet zo één-twee-drie begrijpen, maar als we dat allemaal gaan integreren... imagine what they can imagine..."

Knul nam een grote slok water.

Uit het hoofdstuk *Mose Knul*:

Irrelevant geworden organisch materiaal, de schmutzige biologische oorsprong van een van zijn meest veelbelovende subjecten, hoewel hij dat nog steeds onwaarschijnlijk vond. Waarom had de Menezes een audiëntie aanbevolen? Welke invloed hadden deze mensen? Waren het dissidenten, gevaren voor de democratie, misschien zelfs Antiknul? Waarom had de Menezes ze in vredesnaam

toegelaten tot een van zijn hologrammen, die normaal gesproken zijn voorbehouden aan staatshoofden en opperrechters?

Uit het hoofdstuk *Bartholomeus Días*:

De analist Carlos de Menezes, een van oorsprong Guatemalteekse dromer, begon te stotteren.

– “De... de eerstelijns-evaluatie was rood.”

“Hoeveel?”

– “87%.”

“En je hebt het protocol gevolgd?”

– “Tot in de puntjes!”

Bij puntjes ging de stem van Carlos de Menezes schel omhoog.

“Rustig jongen”, zei Mose. “Zie je mij genieten van jouw angst? Nee toch?”

Carlos schudde zijn hoofd.

“Ik ken de verleidingen, maar ik ben geen klassiek psychopaat. Het gehele palet van onze emoties moet in dienst staan van onze ideologie, anders zullen zij omgekeerd onze ideologie bepalen en dan glijden we af naar fascisme. Je weet toch wat er in Guatemala is gebeurd?”

Carlos knikte.

Uit het hoofdstuk *Bartholomeus Días*:

De loden dreiging van de autoritaire willekeur van Dolfinario en zijn regime was verdwenen.

Vrijheid heeft, wanneer men erin valt, een surrealistische dimensie, een mikado van mogelijkheden die over elkaar heen tuimelen, maar de regel dat de stokjes niet mogen bewegen is weggenomen.

Bartho en Eva voelden aan de brochure die ze aan de dissidentenbalie overhandigd hadden gekregen en glimlachten naar de man die hen had geholpen. Bartho voelde zich als iemand die jarenlang gevreesd heeft te zijn afgeluisterd en voor het eerst voet zet in het vrije Westen. Hij zwaaide weids met zijn armen en liet zijn hoofd en romp glijden door de broeierige Cubaanse lucht. “Dit mag! Eva! Dit mag gewoon! We hoeven geen rekening te houden met de lezers!” Hij deed het bovenste knoopje van zijn overhemd open. Vrijheid is niet te vangen in taal. De taal die haar wil benaderen wordt een obstakel. Een schavot!

Uit het hoofdstuk *Bartholomeus Días*:

Toen er opgevoerde motorfietsen met uitlaten die gemaakt waren van forse stukken regenpijp over de Malecón voorbij daverden, had Bartho allerlei hoogdravende gedachten over de horizontaliteit van de samenleving. We zijn net zo gelijkwaardig als onze schaduwen. Respect voor elkaar borrelt als koolzuur op uit het bewustzijn van de absurditeit van ons bestaan. Nou! Hij moest maar eens beginnen met respect voor roze Lizzy, het arme kind is helemaal door onze balorigheid op deze bladzijden slechts een plaatje in ons diversiteitsplaatjesboek, twee harige jongensbenen onder een kort rokje en een stem die we al decennia niet meer ‘verwijfd’ mogen noemen. Maar het opschorten van de grofheden heeft de afstandelijkheid niet weggenomen, daarvan was Bartho overtuigd.